

KANDIDAT

2502

PRØVE

ET-401 1 Profesjonsetikk

Emnekode	ET-401
Vurderingsform	Skriftlig eksamen
Starttid	12.12.2017 09:00
Sluttid	12.12.2017 15:00
Sensurfrist	02.01.2018 01:00
PDF opprettet	26.11.2018 09:25
Opprettet av	Digital Eksamen

1 Generell informasjon ET-401 12.12.2017

Emnekode: ET-401

Emnenavn: Profesjonsetikk

Dato: 12.12.2017

Varighet: 09:00-15:00

Tillatte hjelpemidler:

Merknader:

Det forekommer av og til spørsmål om bruk av eksamensbesvarelser til undervisnings- og læringsformål. Universitetet trenger kandidatens tillatelse til at besvarelsen kan benyttes til dette. Besvarelsen vil være anonym.

Tillater du at din eksamensbesvarelse blir brukt til slikt formål?

Ja

Nei

Riktig. 0 av 0 poeng.

2 Eksamensoppgave ET-401 12.12.2017

Eksamensoppgave ET - 401

Svar på en av oppgavene nedenfor:

Enten oppgave 1:

Som journalist i en lokalavis i en liten kommune undersøker du en sak som handler om korrupsjon. En anonym kilde, en lokal entreprenør, mener å kunne dokumentere at han har tapt anbud fordi en profilert kommunebyråkrat har mottatt bestikkelser fra andre entreprenører. Byråkraten er imidlertid død for 6 måneder siden, og du vet at enken og hennes barn på 8 og 12 år sliter mye med tapet av ektefellen og faren. Gjør en systematisk etisk drøftelse av de handlingsalternativene du mener er mest aktuelle i saken, og begrunn det handlingsvalget du bestemmer deg for. Vær spesielt oppmerksom på å vekte profesjonsetiske hensyn mot allmenntetiske hensyn. Dersom du trenger mer opplysninger for å vurdere saken, er det opptil deg å bestemme disse.

Eller oppgave 2:

En måte å beskrive profesjonsetikken på er at den består av en rekke teorier, prinsipper, verdier m. m. som kan brukes som instrumenter for å løse profesjonsetiske dilemmaer. Redegjør ganske kort for hvordan du ville gått frem for å løse et slikt dilemma. Drøft så forholdet mellom det vi ofte kaller allmenntetikk og profesjonsetikk. Legg spesiell vekt på å diskutere styrker og svakheter ved profesjonsetiske kodekser. Bruk gjerne eksempler for å illustrere drøftelsen din.

Skriv ditt svar her...

Oppgave 1:

Relevante fakta:

Som journalist har man et ansvar for å opplyse om kritikkverdige forhold i samfunnet, og det er i nettopp dette forhold pressens har fått sitt samfunnsmandat. Korrupsjon utført av en offentlig tjenestemann vil generelt være av samfunnets interesse. Kilden som hevder å kunne

dokumentere forholdet er imidlertid anonym, og har en personlig økonomisk interesse i saken. I tillegg er den korrupsjonsbeskylte byråkraten nylig gått bort og har etterlatt seg en sørgende familie, som i tillegg til kone og øvrig familie er to små barn. Saken berører en liten kommune, med en lokal entrepenør som og en profilert byråkrat fra kommunen, og skal skrives om i en lokalavis, noe som vil øke muligheten for identifikasjon og større implikasjoner på individnivå.

Etisk dilemma:

Det første problematiske for journalisten i denne saken er til hvilken grad hen kan være sikker på at kilden snakker sant og faktisk har troverdige beviser for korrupsjon. Deretter oppstår spørsmålet om dette er av så kritikkverdige forhold at det er av samfunnets interesse, som må vektas mot det emosjonelle stresset en slik publikasjon vil medføre byråkrats etterlatte. Det etiske dilemmaet som journalisten må forsøke å besvare er dermed: Kan pressens ansvar om å avdekke kritikkverdige forhold i det offentlige veie tyngre enn konsekvensene for de som blir berørt av en eventuell publikasjon?

Identifiserte interessenter og berørte:

I publiseringen av en slik sak vil den fremste berørte være *byråkrats etterlatte familie*, henrunder kanskje særskilt de etterlatte barna. Dernest vil den avdødes *kolleger i kommunen* kunne bli påvirket av publikasjonen, både på generell mistillit fra samfunnet, og spesielt om identiteten ikke avsløres. Øvrige identifiserte interessenter vil være kommunen som institusjon, samfunnet forøvrig, entrepenøren som kilde og de øvrig berørte entrepenørene bli påvirket. Det er i hovedsak førstnevnte som vil vektas her.

Juridiske hensyn:

Det er en rekke juridiske hensyn en journalist må ta stilling til i en slik sak. Pressefriheten er formulert i grunnlovens artikkel 100, men er ikke uten begrensninger. I en sak som denne vil det være spesielt viktig å være bevisst på straffelovgivningen vedrørende injurie, som innebærer en høy grad av æreskrenkelse. Injurier vil imidlertid ikke være straffbart dersom det er bevist at de forhold som har blitt oppfattet som æreskrenkende faktisk kan bevises - det betyr imidlertid ikke at det ikke kan være kritikkverdig. For en journalist vil det også være viktig å være oppmerksom på jussen vedrørende å "verne om privatlivets fred", som innebærer at pressen ikke kan forfølge eller til vesentlig grad "plage" privatpersoner som ikke ønsker offentlighetens søkelys rettet mot seg. Det må påpekes at jussen i slike saker preges av grader av vesentlighet, rimelighet og formålsmessighet, som er vurderinger som må vektas opp mot nødvendigheten av opplysningsverdien en slik kriminalsak vil ha for samfunnet.

Etiske vurderinger:

Det er en rekke innganger til etiske vurderinger, og det er ingen matematisk løsning på hvordan slike vurderinger skal vektas. Jeg skal først ta for meg tre ulike teoretiske innganger som grunnlag for de ulike etiske hensyn, før det gjøres en mer praktisk vurdering av de profesjonsetiske hensyn mot allmenntetiske hensyn.

Innen etikken er det tradisjon for å skille mellom deontologisk og teleologisk perspektiv på etikk, og det vil dermed under bli foretatt en (noe generell på bakgrunn av tid) vurdering av saken gjennom de normative vurderingene fra pliktetikken og utilitarismen. Det tradisjonelle teoretiske oppsettet vil i tillegg suppleres med en omsorgsetisk teori, forstått gjennom Michael Slote, for å inkludere et relasjonelt perspektiv. Deretter vurderes de profesjonsetiske hensyn mot de allmenne verdier, for å gi en bedre dybde i de problemstillingene journalisten står overfor. Dette gjøres med den hensikt å kunne tyde de normative teorier opp mot de moralske kodeksene formulert i journalistikkens profesjonskodeks Vær Varsom-plakaten og de allmenne verdier.

Vurdering basert på etiske teorier:

I *utilitarismen* forfektes vurderingen av nytteverdiene eller konsekvensene av en handling som det viktigste grunnlaget for å bedømme moralske handlinger. Det er summen av best mulig konsekvenser for flest mulig som bør være grunnlaget for moralsk verdibedømmelse. Bentham, en av utilitarismens første og fremste, hadde et hedonistisk perspektiv (vurderinger basert på lyst) på vurderinger av best mulig handling, og tilbød en "lystkalkyle" som vurdering av moralske handlinger. Dette viser til en nærmest matematisk-rigid forståelse av konsekvenser og moral. Empiristen og utilitaristen Hume tar imidlertid et noe annet standpunkt, basert på moralsk sentimentalisme. Han forkastet troen på en objektiv virkelighet, og dermed også fornuftens verdi. Det eneste som kan brukes til moralske vurderinger er følelsene som kan gi oss innsikt til moralske handlingers sannhetsverdi. Fornuften kan gjennom ideer fortelle oss hva som er sant/falskt, men kan ikke foretrekke noe overfor noe annet. Det er følelsene som aktiverer til handling, og det er på bakgrunn av innsikten til behag/ubehag vi kan foreta moralske vurderinger og handlinger.

Ut i fra et utilitaristisk perspektiv må man vurdere den nevnte saken ut i fra de konsekvenser journalistens publikasjon vil kunne ha/ikke ha, og vurderingen av slike konsekvenser må (om man

følger Hume) vurderes basert på følelsene. Det er ved korrupsjonssaker en sterk følelse av urett da det i seg selv er en umoralsk handling, uansett om man er handlingsutilitarist eller regelutilitarist. Man ville nok også følt at det var en sterk urett å straffe familien med konsekvensene av den avdødes handlinger. Men, individets autonomi står ikke særlig sterkt i utilitarismen - fokuset er i stedet rettet mot et større fellesskap av konsekvenser som må veies opp mot hverandre. Lokalsamfunnet som har en rett til å beskyttes mot korrupsjon, og muligheten for at det kan være fler som utøver slik umoralsk praksis, kan antas å veie tyngre enn familiens rett mot ubehag. Konsekvensene av å ikke publisere kan derfor anses for å være av større negativ konsekvens enn den for familien. Den korrekte utilitaristiske moralske handlingen vil derfor antas å være å publisere saken uten større hensyn til de negative konsekvensene for familien som blir konsekvenskalkylens minoritet - en side av utilitarismen som ifølge Beauford & Childess med rette kan kritiseres.

Den moralske rasjonalisten Immanuel Kant vurderes som den fremste innen *pliktetikken*, og forfekter behovet for absolutte og nødvendige universelle lover for moral. Kant anså "Den Gode Vilje" som avhengig av menneskets rasjonalitet, der fornuften og individets mulighet for autonome valg er grunnlaget for å kunne foreta moralske handlinger. Som et forsøk på å formulere en universell morallov formulerte Kant "det kategoriske imperativ" som er bygget opp av fem formuleringer av maksimer, der de to mest kjente er universaliseringsprinsippet (du skal alltid handle etter den maksime at du samtidig skal kunne ønske at din handling kan bli en allmenn lov) og humanitetsprinsippet (du skal alltid handle slik at du samtidig bruker mennesker som et formål i seg selv, ikke kun som et middel). Det kategoriske imperativ er innen Kantiansk tradisjon nødvendig og absolutt i alle situasjoner, og en handling må være i overensstemmelse med moralloven for å være moralsk. Et problem oppstår i kantiansk pliktetikk når et etisk dilemma står i uoverensstemmelse med det kategoriske imperativ, og valgalternativene i dilemmaet uansett innebærer å bryte en av universallovene.

Ut i fra et kantiansk perspektiv må man vurdere handlingene opp mot det kategoriske imperativ, og må her gjøres sett fra journalistens ståsted som det rasjonelle subjektet for handlingen publiser/ikke publiser. Å skjule (ikke-publisere) slik informasjon vil være i strid med universaliseringsprinsippet. Det kan ikke gjøres til en allmenn lov at journalister velger å ikke publisere kritisk informasjon som er av interesse for samfunnet på bakgrunn av sine følelser og konsekvensoverveieringer for de berørte. Hvis dette skulle blitt en allmenn lov kan hele journalistikkens samfunnsmandat gå til grunne. Når det kommer til humanitetsformuleringen er oppstår det et "kantiansk dilemma". Om journalisten velger å publisere vil det tilsi at journalisten bruker familien *kun* som et middel - ikke som et formål i seg selv. Det er imidlertid nødvendig å poengtere at man kan bruke folk som et middel, bare ikke kun som et middel. Det er vanskelig å identifisere hvordan familien kan være ansett som et formål i seg selv om journalisten velger å publisere. Å publisere vil derfor være å anses som en umoralsk handling. Dette er et etisk dilemma som Kant ikke tilbyr noen løsning på, og pliktetikken begrensninger tydeliggjøres i en sak som denne. Det eneste alternativet for journalisten må derfor være å avstå fra å publisere, da pliktetikken tilsier at man må avstå fra å aktivt handle om man står overfor et moralsk dilemma som krever at man bryter en eller flere av morallovens universelle maksimer slik de er formulert i det kategoriske imperativ, og uansett vil handle umoralskt. Ikke handling er bedre enn partiell umoralsk handling.

Feministen Gilligan observerte at det er ulik forståelse av moral mellom kjønnene, der menn tradisjonelt har vurdert lover og rettigheter som det grunnleggende for vurdering av moral, mens kvinner i større grad vektlegger relasjon og omsorg i sine vurderinger. Michael Slote tar utgangspunkt i Gilligan og Nel Neddings i sin forståelse av *omsorgsetikken*, der det relasjonelle aspektet med spesielt fokus på empati blir viktig. Det er motivene for våre handlinger som må vurderes moralsk, og empatien trekkes frem som det fremste moralske motiv. Våre handlinger må baseres på omsorg og empati overfor de som berøres for å kunne vurderes som moralske gode. Slote trekker på psykologen Hoffman når han viser at de som utviser empati i sine handlinger vil intuitivt korrespondere med moralske handlinger. Det er imidlertid noen distinksjoner i Slotess omsorgsetikk, basert på nærhet både i relasjon og handlingsvalg. Det er naturlig å føle større empati og behovet for å hjelpe i situasjoner som er nære fremfor distanserte. Det vil også være naturlig å føle større omsorgsansvar rundt saker du selv er innblandet i, fremfor situasjoner der du ikke aktivt har handlet - noe som kanskje er det eneste punktet i omsorgsetikken som samsvarer med deontologien.

Sett fra et omsorgsetisk perspektiv, der empatien skal stå som viktigste motiv, er det vanskelig å argumentere for publikasjon med tanke på hensynet til den korrupsjonsbeskyldtes familie på bakgrunn av den lidelse og negative konsekvenser en slik publikasjon vil måtte medføre dem. Det kan potensielt etisk forsvares at journalisten ikke føler like sterk empati for familien da de vil være i en noe distansert relasjon til journalisten - noe forøvrig Singer ville vært brutalt uenig i. Det har gjennom et pliktetisk og utilitaristisk perspektiv framkommet to ulike vurderinger på saken. Gilligan og Neddings vurderer ikke omsorgsetikken som en fullverdig etisk teori, og ville da påpekt at de to vurderingene må innlemmes i den omsorgsetiske vurderingen. Dette er avfeier imidlertid Slote som mener omsorgsetikken har en "supererogatory" posisjon: omsorg og empati kan noen

ganger kreve fra det moralske subjektet noe overordnet og mer enn hva normer, verdier og moralske lover tilsier, og empatisk baserte moralske handlinger må da vurderes som høyere verdsatt. På bakgrunn av Slotes forståelse av omsorgsetikken må derfor publikasjon vurderes som umoralskt på grunn av mangel på empati for familien.

Vurderinger basert på allmenne verdier og profesjonspraksis:

I Norge lærer man grunnsetningen i allmenne verdier allerede fra man er barn av gjennom Kardemommebyloven: "Du skal ikke plage andre, du skal være god og snill, og forøvrig kan du gjøre som du vil". På mange måter kan denne synes å være en god paraplybeskrivelse på samfunnets allmenne verdier, som blant annet innebærer at man ikke skal stjele, lyve eller plage andre. I journalistikken er det i tillegg formulert en profesjonskodeks gjennom Vær Varsom-plakaten (heretter kalt VVP), som er en noe mer spesifisert og eksplisitt vurdering av semi-profesjonens moralske plikter. VVP er en normativt basert kodeks, der innklagede saker vurderes av PFU - pressens faglige utvalg. Det er dermed ingen juridiske sanksjoner som følge av brudd på VVP, men sanksjonene kommer som følge av en indre selv-justis. Dette betyr at journalister kan bryte VVP uten at dette medfører direkte lovbrudd, men det er da en stor risiko for at tillitten til journalisten og avisen vil lide som følge av brudd. I tillegg er det overordnede juridiske hensyn som må vurderes, som beskrevet over.

I saken med den korrupsjonsbeskyldte byråkraten er det en rekke etiske problemstillinger journalisten må ta hensyn til. Først og fremst oppstår det et vurderingsbehov for om entrepenøren faktisk snakker sant. Han påstår å kunne dokumentere dette, og dette er dokumentasjon som nøye må undersøkes, ettergås og verifiseres. I VVP er dette også ettertrykkelig uttrykt. Journalisten har som medredaktør et ansvar for å ettergå informasjonen før det publiseres, og være så sikker som mulig på at det som publiseres er sant, og fremstilles nøytralt. Det er svært viktig for pressens integritet og troverdighet at all informasjon, spesielt av slik kritisk karakter, er nøye verifisert. Når kilden også ønsker å være anonym kan dette vise seg å være vanskelig, da dokumentasjonens opphav og troverdighet vanskeligere kan ettergås. Om dokumentasjonen ikke kan verifiseres er ikke dette et svært vanskelig dilemma; da kan det ikke moralsk forsvares om det publiseres - det ville vært å publisere en mulig løgn, som også strider mot allmenne verdier. Å publisere ville da også kunne medført injuriersøksmål, og vært lite lønnsomt for avisen - både om man ser på risiki vedrørende økonomi og integritet. Men la oss for oppgavens skyld vurdere dette som faktasjekket, og vurdert som sant. Det som oppstår er da et etisk dilemma for journalisten om nytteverdien av publikasjonen er så viktig at konsekvensene for og behovene til den etterlatte, sørgende familien kan sidesettes. De er også den første berørte for saken, og det skal gode begrunnelser til for å tilsidesette dette - i det minste må negativ berøring søkes å gjennomføres i så minimal grad som mulig.

Det er formulert i pressens samfunnsansvar å undersøke kritikkverdige forhold i samfunnet, og har sitt samfunnsmandat gjennom å være statens vaktbikkje. Den korrupsjonsbeskyldte byråkraten arbeidet som en representant for det offentlige, og det vurderes å være av samfunnets interesse å vite om korrupsjonsforhold i det offentlige, så vel som det er pressens plikt å avdekke dette. Det er ingen tvil om at den avdøde har handlet uten hensyn til allmenne verdier - korrupsjon må kunne sies å være både løgn og tilnærmet tyveri. Problemet er imidlertid at dette er en sak som allerede har skjedd, og den ansvarlige har dødd. Det gir grunnlag til å betvile den anonyme varslersens motiv for varslingen, som også har et personlig økonomisk motiv for varslingen - ikke først og fremst et etisk. Om det i det hele tatt da kan vurderes som varsling, og ikke bare avsløring, er noe man kan stille spørsmålsteget ved. Dette medfører et enda større ansvar på journalisten til å virkelig verifisere dokumentenes sannhetsverdi. Et alternativ for varsleren kunne vært å gå til en justis-instans, som eksempelvis politiet. Dette ville ikke medført det offentlige søkelyset på de berørte i samme grad. Ifølge Blonder er varsling i tredje progressjonsstadium, som er mediene, siste instans av varsling som medfører størst implikasjoner for både varsleren og institusjonen/den som varsles om. Det skal da være forsøkt varslet først internt, så til en justis-instans, og som siste utvei for varsling om uetisk handling å gå til mediene. Dette opplyses det ikke om, men vil kunne være av moralsk betydning. Om saken, som her, er forutgående må varslingen og publikasjonsbehovet begrunnes i å være av etisk betydning for fremtiden i følge Blonder. Det kan i denne saken være usikkert. Om det kun er denne ene byråkraten som har vært korrupt, og det ikke er noen grunn til å tro at det har vært noen kunnskap om dette blant hans kolleger vil også den samfunnsmessige implikasjonen være avsluttet som følge av hans død. På den annen side viser dette også til at det er mulig for offentlige tjenestemenn å motta bestikkelser, som viser til at kommunens retningslinjer og sikkerhetstiltak mot slik handling ikke er gode nok, og må forbedres. En slik informasjon må kunne sies å være av samfunnets interesse, og som nevnt være pressens samfunnsplikt å avdekke. Det er dermed identifisert et nyttebehov - men er det stort nok til å publisere på tross av konsekvenser?

Familien til den korrupsjonsbeskyldte byråkraten har i denne saken (antageligvis) ikke gjort noe galt, og vil være de som rammes hardest av den avdødes handlinger om det velges å publisere.

Det faktum at den beskyldte er død vil kunne bryte med VVP på det punkt om at den beskyldte skal ha mulighet til å komme med tilsvar, og at det er pressens ansvar å legge det frem på en slik måte at de motstridende synspunkter i saken blir belyst. Familien, som kan ha vært fullstendig uvitende om forholdet, vil ikke være tilstrekkelig involvert til å kunne gi et tilstrekkelig godt tilsvar for den avdøde. I tillegg står det i VVP at pressen skal opptre spesielt varsomt i saker der barn er involvert. Konsekvensene for barna i familien vil kunne være store, som (foruten et ødelagt bilde av sin avdøde far) kan oppleve mobbing og uønsket oppmerksomhet for en handling de selv ikke har hatt noen påvirkningskraft eller kunnskap om. I tillegg er det kort siden den beskylte byråkraten gikk bort, og sorgen vil fremdeles være stor - sammenlignet med om saken kom frem flere år senere. Dette vil gå imot allmenne verdier om å plage uskyldige, og om det brytes kan det gå så langt som å sies å bryte med jussens "verne om privatlivets fred". De har ikke selv valgt å være profilerte personer, selv om den beskyldte har valgt å være det. Når en person velger stillinger som medfører offentlig profilering er ansvaret om å trekke noen inn i det offentlige søkelys fra pressens side lavere. Saken her vil jo omhandle en person som selv har valgt en slik profilert status, og saken ville vært vurdert annerledes om personen ikke var avdød. Her blir det imidlertid familien som sannsynligvis vil stå med forklaringsansvaret, og ufrivillig trekkes inn i det offentliges søkelys. Det vil i såfall være mulig å legge frem saken om personen - og dermed familien - ikke kan identifiseres.

Dette leder til en annen problemstilling: vil det være mulig å legge frem saken uten at de omgjeldende identifiseres? I VVP er punktet omhandlende identifikasjon både omfattende og viktig. Om det er en mulighet for å belyse saken på en slik måte at de kritikkverdige forholdene kan komme frem uten at den avdøde og hans familie kan identifiseres ville det moralske dilemmaet kanskje vært noe annerledes. Men, saken det gjelder er i et lite lokalsamfunn og skal skrives om i en lokalavis. Den anonyme kilden er også en lokal entreprenør. Det er dermed lite trolig at saken kan legges frem på en slik måte at den oppfyller både behovet for å opplyse om kritikkverdige forhold på en tilfredstillende måte samtidig som behovet for vern mot identifikasjon opprettholdes. Selv om journalisten ikke avslører noen navn, vil det være en sannsynlighet for at personen identifiseres. I tillegg er det et problem om navnet ikke publiseres, da kan den beskyldtes kolleger bli utsatt for urettferdig mistillit og kritikk. For dem ville det vært bedre om navnet faktisk ble publisert, i og med at det er et lokalsamfunn hvor de også kan bli feilaktig involvert. Det vil imidlertid igjen medføre stor skade for den etterlatte familien.

Det er altså avklart at det er av samfunnets interesse at slike forhold avdekkes, og at nettopp dette er pressens faktiske ansvar i tråd med sitt samfunnsmandat. Det oppstår imidlertid et dilemma da den korrupsjonsbeskyldte er død, og dermed ikke har muligheten til å komme med tilsvar eller noen form for forklaring. Dette medfører at den første berørte vil være den etterlattes sørgende familie, som også innebærer sørgende barn - som pressen har et ansvar å opptre særlig varsomt overfor. Om det hadde vært mulig å avdekke saken uten at familien kunne identifiseres ville dette vært noe annerledes. I et lokalsamfunn som dette vil dette imidlertid trolig ikke være mulig - og heller ikke uten sitt eget moralske dilemma. Da ville muligens skylden kunne bli lagt på den avdødes kollegaer, som også ville vært urettmessig. Men igjen, det er svært kritikkverdige forhold utført av en offentlig tjenestemann i sin makt fra det offentlige embetet. Og det er nettopp dette pressen er satt til å beskytte samfunnet mot. Å ikke publisere må til en viss grad kunne sies å gå imot pressens plikt og begrunnelse i samfunnet. Et spørsmål journalisten kan stille seg er til hvilken grad det er presserende å publisere denne saken nå, midt i familiens sorgprosess. Hvor overhengende er faren for at dette er en ukultur i kommunen med høy sannsynlighet for at noe lignende vil skje i fremtid? Dette vil ha betydning for hvor kritisk en avsløring vil være for samfunnet, og bidra til å begrunne et presserende behov for pressen som maktens vaktbikkje for samfunnet i denne sensitive situasjonen.

Begrunnelse og råd

Sakens etiske dilemma ble identifisert å være om pressens ansvar om å avdekke kritikkverdige forhold i det offentlige kan veie tyngre enn konsekvensene for de som blir berørt av en eventuell publikasjon. Som det er vist i denne etiske vurderingen er det ikke et klart svar på dette dilemmaet, det kommer an på hvordan man vektet det normative og pressens samfunnsansvar. I gjennomgangen av etiske teorier var det kun gjennom et utilitaristisk perspektiv en publisering ville være å foretrekke som den moralske handling, den pliktetiske kom i konflikt med egne maksimer og publisering må avståes fra på bakgrunn av usamsvarende moralske plikter. I omsorgsetikken ville det ikke vært moralsk forsvarlig å publisere. Det kan altså sies å være nærmest tre grader av moralsk vurdering. Gjennom en gjennomgang av de profesjonsetiske kodeksene formulert i VVP og allmenne verdier kommer det frem en rekke årsaker til å ikke publisere, spesielt på bakgrunn av at det i et lite lokalsamfunn vil være vanskelig å unngå at den korrupsjonsbeskyldte byråkraten identifiseres eller at mistillit om han ikke identifiseres vil urettmessig kunne pålegges hans kolleger. Identifikasjon av byråkraten vil også kunne medføre negative konsekvenser for hans barn, som det i VVP eksplisitt er uttrykt at er situasjoner der journalisten skal opptre svært varsomt. Det reises også spørsmål ved sakens presserende natur og publikasjonens eventuelle betydning for potensielle fremtidige maktovergrep fra

kommunen. Det vurderes altså her at det er en vesentlig sannsynlighet for en mulig PFU-dom ved publikasjon, basert på punktet om identifikasjon. Et eventuelt injuriersøksmål kan også oppstå, i tillegg til brudd på VVPs sannhets- og nøytralitetskrav, dersom varslers dokumentasjon ikke viser seg å holde mål (som diskutert, for så å bli lagt til grunn i denne oppg). Det anbefales dermed å ikke publisere saken, på bakgrunn av usikker dokumentasjon og liten sannsynlighet for opprettholdelse av vernet om ikke-identifikasjon ut i fra pressens etiske kodeks, så vel som tvetydige konklusjoner i de moralske, normative vurderinger.

Besvart.